

בין וישמעאל, בי מרעיה יתיקר מסטרא דטחול לשמאלא,
וצריך לאקזא דרועא שמאלא, ולא יתיר.

ואי חובין מתרבין בכני יעקב, דאינון אחידן לתרין
סטרין, דאינון מפותרים בכני עשו וישמעאל, הא
מרעא אתיקר על גופא, ובעי לאקזא ב' דרועין. ואי
כלהו תלת במרעין פחדא. הא מרעא סליק לרישא, ובעי
לאקזא ורידין דרישא, ואלין תלת אתעבידו מרפכה
לאדם קדמאה ולאבכהן, ובהון אתתקפו למסבל ייסורין,
לאגנא על דרא לארבע סטרי דעלמא.

ווי ליה לדרא, דגרמין דילקון אבכהן ואדם קדמאה,
ואלין צדיקניא דביניהו, דלית אפרשותא בין אלין
צדיקניא, לאבכהן ואדם, דאינון נשמתין דלהון, ודוחקא
וצערא ויגונא דלהון, מטי לאבכהן ואדם. פגוונא דימא,
אלין נחלין דנפקין מתמן, אי חוזרין עכורין ומלוכלכין
לימא, הא ימא נטיל מן עכירו ולכלוכא דלהון. ובחילא
דימא דאיהי תקיפא, לא סבילת לכלוכא דלהון, וזריקת
ליה לבר, ואשתארו נחלין צלילין ודכין מההוא לכלוף.

בגוונא דאימא, דדכיאת לכלוכין דבנהא זעירין, הכי
אבכהן מדכאין חובין ולכלוכין דבניהו
דישראל, פד אשתכחו בהון צדיקניא בעובדיהון, תקיפין
למסבל ייסורין על דריהון. בההוא זמנא לית אפרשא
בהון. אתו כלהו ובריכו ליה, ואמרו ליה סינ"י סינ"י,
דקודשא בריך הוא ושכינתיה מליל בפומוי, מאן יכיל
לקיימא קמיה בכלא. זפאה חולקנא, דזכינא לחדשא
חבורא קדמאה דא בך, לאנהרא שכינתא בגלותא.

אמר לון, רבנן דכל דרא הויתו בזמניהון, כל שפן
בוצינא קדישא, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהו
אבתריה, אל תתנו דמי לקודשא בריך הוא באורייתא,
עד יערה עלינו ריח קדשא (לנבי שכינתיה) דהא לא אית

שבשמאל, וצריך להקין זרוע
שמאל, ולא יותר.

ואם מתרבים החטאים בכני
יעקב, שהם אחוזים לשני צדדים,
שהם מפזרים בכני עשו
וישמעאל, הרי החלי נכבד על
הגוף, וצריך להקין משתי
זרועות. ואם כל השלשה
במחלות כאחד, הרי החלי עלה
לראש, וצריך להקין ורידי
הראש, ושלשת אלה נעשו
מרפכה לאדם הראשון ולאבות,
ובהם התחזקו לסבל יסורים,
להגן על הדור לארבעת צדדי
העולם.

אוי להם לדור שגורמים שילקו
האבות ואדם הראשון ואלה
הצדיקים שביניהם, שאין הפרדה
בין צדיקים אלו לאבות ואדם,
שהם נשמות שלהם, והדחק
והצער והיגון שלהם מגיעים
לאבות ולאדם. כמו שהים,
נחלים אלו שיוצאים משם, אם
חוזרים עכורים ומלכלכים לים,
הרי הים נוטל מעכירות ולכלוף
שלהם. ובכח הים שהוא תקיף,
לא סובל לכלוף שלהם וזורק
אותו החוצה, ונשארו הנחלים
צלולים וזכים מאותו לכלוף.

כמו שאמא מנקה לכלוכי בניה
הקטנים, כך האבות מטהרים
חטאים ולכלוכים של בני
ישראל, כשנמצאים בהם צדיקים
במעשיהם, חזקים לסבל יסורים
על דורם. באותו זמן אין הפרדה
בהם. באו כלם וברכוהו, ואמרו
לו, סיני סיני, שהקדוש ברוך הוא
ושכינתו מדברת בפיו, מי יכול
לעמד לפניו בכל? אשרי חלקנו
שזכינו לחדש חבור ראשון זה
בך להאיר שכינה בגלות.

אמר להם, רבנים של כל דור
הייתם בזמנם, כל שכן מנורה הקדושה, שחכמתו מאירה בכל הדורות שהיו אחרי, אל תתנו